

1000-Paddels te Luik

Zondag 19 september had de eerste toeristenactiviteit plaats van het nieuwe seizoen. Onze voorzitter had een extra oproep gedaan aan zijn troepen om massaal deel te nemen aan de "1000 paddels". Het kanoverbond wilde het bestaande wereldrecord breken. Als ik mij niet vergis stond het op naam van de Nederlanders die erin geslaagd waren om 650 kajakkers te verzamelen. Door zo een massamanifestatie te organiseren wilde het kanoverbond bewijzen dat de kajakkers indien nodig als één hecht blok achter hun sport staan. Niet toevallig had deze happening plaats op een rivier in "de Ardennen" namelijk op de Ourthe. Onze sport staat daar, onder andere door het massatoerisme, in een slecht daglicht. "De vissers" en "de groenen" doen dan ook al het mogelijke om de kajakkers van de rivieren weg te krijgen.

's Morgens om 8 uur stonden er 34 Neerpeltenaren klaar om richting Luik te vertrekken. Grote voorzitter Paul Broekx keek met gemengde gevoelens naar het aantal clubleden. Enerzijds was hij blij dat 75% van die 34 jeugdleden waren. Voor hun was het misschien meer een uitstap en keken zij minder naar het ernstige van de situatie. Anderzijds was hij dus enorm ontgoocheld dat zovelen van zijn "ouw mannen" hun kat hadden gestuurd. Zij die al zovele jaren op het kanaal kwamen paddelen, zij die al zo vaak op rivieren op binnen- en buitenland waren gaan afdalen, zij die al zo vaak inwendig hadden gevloekt dat er te weinig rekening werd gehouden met de kajakkers, zij stuurden hun kat.

Genoeg getreurd nu. De schuiten werden op een remork geladen. Paul Stinckens zette er zijn Jeep voor. Paul Broekx regelde het vervoer en de snuiten werden richting Tilff gericht. Toeristenvoorzitter Fiel keek ondertussen even rond hoeveel toeristen hij bij had en kwam tot dezelfde conclusie als Paul. Wie er waren: Mark Bas, Rudi Thijs, Danny Peeten, Jos Broekx, Fiel Renckens, Paul Broekx, Paul Stinckens en Luc Verduyckt. Chel Vos had wel graag meegegaan, maar hij lag op dat moment nog in het ziekenhuis. Na een ongelukkige valpartij blijkt zijn scheenbeen op 4 plaatsen gebroken te zijn.

Rond 10 uur waren we terplaatse. Veel te vroeg: Hoe was dit nu mogelijk? Doch organisatorisch moest er met zo'n grote groep nog heel wat geregeld worden o.a. het wegbrengen van de auto's. Het verbond richtte twee tochten in op de Ourthe: één van 12 km en één van 20 km. Mede door het feit dat we veel jeugd bij hadden die voor het eerst op een riviertje gingen paddelen, werd besloten om met z'n allen de tocht van 12 km te doen. Het vertrek was gepland om 12 uur. We hadden juist tijd genoeg om de auto's naar de aankomst te brengen? Naast deze twee tochten werd er ook door marathonman Pier Van Lishout een marathon ingericht, met deelname van vice-werledkampioenen de gebroeders Jannis. Terwijl we aan het wachten waren, zaten we veel auto's arriveren en werd meermaals de vraag gesteld of het record zou gebroken kunnen worden. Paul Broekx zag het eerlijk gezegd niet zitten omdat er "maar" 400 voorinschrijvingen waren. En om aan 1000 paddels te geraken moest 25% van alle bondsleden op het water kruipen. Het verbond telt namelijk ongeveer 4000 leden.

Enmaal op het water deed Paul Broekx wat we van hem wel een beetje gewoon zijn.....hij liet op zich wachten. Broer Jos en schoonbroer Fiel werden toch een beetje ongerust en gingen vlug kijken waar hij bleef. Zij merkten dat hij ergens vast zat. Jos, die had gehoopt dat zijn slofjes droog zouden blijven tot in Luik, molest samen met Fiel het water in om Paul los te trekken. Ook Mark Bas haalde bij het begin één of andere stommiteit uit en werd redelijk nat. Gellukkig was het stralend weer. Paul Stinckens nam de leiding en loodste ons goed doorheen de stroomversnellingen en stuwen. Eén stuw werd als te moeilijk geoordeeld voor de jongsten. Zij moesten uitstappen en overdragen. Voor de anderen was het een aangename afwisseling. Bij een andere stuw was er eigenlijk niemand echte enthousiast om af te varen. De stuw was breed genoeg, maar zonder te overdrijven een meter of vier recht, maar dan ook kaarsrecht, naar beneden. Paul Stinckens bekeek het alternatief: zeker 100 meter met de boot langs de oever wandelen. Na een kleine aarzeling dook hij het onbekende in en kwam er heelhuids uit. Hij stak zijn duim in de hoogte naar Luc Verduyck die ook de sprong waagde. Het begin was gemaakt en ook nog vele "groten" waagden de steile duik. En niemand had er spijt van.

De wereldrecordpoging zou beginnen om drie uur. Omdat we bij de stuwen nogal wat oponthoud hadden kwamen we maar juist om drie uur aan. Eerst gingen we ons omkleden. Het verbond had nog rand-activiteiten: kajakpolo en nog iets superspectaculair. Boven op de reling van de brug had men een schuif gemaakt, waar durvers met de kajak naar beneden werden geduwd. In de brochure stond vermeld dat het om een sprong van zeven meter ging. Van Neerpelt waagde niemand zich aan dit extreem avontuur.

Om vier uur werden we opgeroepen om terug op het water te kruipen voor het wereldrecord. Eerst moesten we door een smalle doorgang waar een gerechts-deurwaarder iedereen telde. Daarna werd ons gevraagd om allemaal op één rij te gaan liggen. Dit was oefening, want het eigenlijke record moest zich afspelen in het midden van de rivier, waar we gedurende 30 seconden een ketting moesten vormen door elkaar een hand te geven. Ondertussen schreeuwde de organisatie het van de kant naar ons toe. We waren met zo'n 768. Jammer genoeg geen 1000, maar het wereldrecord stond in elk geval op onze naam. Tevreden konden we dan ook huiswaarts, fier dat we er bij waren.